

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep I te Amsterdam van 18 Mei 1933 betreffende zijn aanslag in de Inkomstenbelasting over het belastingjaar 1931/1932 ;

Gezien de stukken;

Gelet op de schriftelijke conclusie van den Procureur-Generaal, strekkende tot verwerping van het beroep;

Overwegende dat aan belanghebbende een aanslag is opgelegd naar een inkomen van f. 5000,-- en de Inspecteur dezen na reclame van belanghebbende heeft gehandhaafd;

dat belanghebbende in zijn beroepschrift aan den Raad van Beroep heeft aangevoerd, dat die aanslag naar een inkomen van f. 2291,40, en ter vergadering van den Raad, dat deze naar een zuiver inkomen van f. 1723,80 had moeten worden berekend;

Overwegende dat blijkens 's Raads uitspraak feitelijk is komen vast te staan:

dat belanghebbende op 1 Mei 1931 en over het geheele kalenderjaar 1930 acteur was en als zoodanig in laatstgenoemd jaar heeft verdiend van Januari tot en met April bij A f. 1160,--, en van September tot December bij B f. 963,80, terwijl als beroepskosten door den inspecteur toelaatbaar worden geacht f. 400,--;

dat belanghebbende voor het onderhavige belastingjaar als zuivere opbrengst van onderneming en arbeid en als zuiver inkomen heeft aangegeven f. 2291,94, welk bedrag blijkbaar berekend is naar een maandsalaris van f. 240,95 en een aftrek voor beroepskosten van f. 600,--;

dat belanghebbende in 1930 een automobiel, waarvan de waarde voor de personeele belasting op f. 1800,-- is geschat, heeft aangeschaft;

dat de inspecteur aan belanghebbende heeft verzocht ter toelichting van zijn aangifte mede te willen deelen den datum van aankoop en van verkoop, de koopsom en verkoopsom van die automobiel en naam en adres van dengene van wien het

voor den aankoop benodigde geld eventueel was geleend, doch belanghebbende aan dit verzoek niet heeft voldaan;

dat bij de behandeling der reclame de inspecteur belanghebbende wederom heeft verzocht hem bovenbedoelde inlichtingen te doen toekomen en belanghebbendes gemachtigde toen heeft geantwoord, dat belanghebbende aan dat verzoek wederom niet zou voldoen, omdat hij op het standpunt stond, niet verplicht te zijn op vragen als deze te antwoorden;

Overwegende dat de Raad van Beroep den aanslag (lees: de beschikking van den Inspecteur) heeft gehandhaafd, na te hebben overwogen: -----

dat belanghebbendes gemachtigde ter vergadering van den Raad wel heeft willen mededeelen, dat belanghebbende in 1930 een automobiel heeft gekocht, dat hij die automobiel betaald heeft met door hem van een vriend geleend geld en dat hij die automobiel in datzelfde jaar weer verkocht heeft, waardoor hij het geleende geld weer kon terugbetalen, doch hij geweigerd heeft omtrent den aankoop van de automobiel nadere inlichtingen te verstrekken in het bijzonder den naam te noemen van zijn geldschieder;

dat genoemde gemachtigde ter motiveering van die weigering heeft aangevoerd, dat belanghebbende niet verplicht is op vragen, die niets met zijn inkomen hebben uit te staan te antwoorden en dat die weigering nooit tengevolge kan hebben, dat de aanslag wordt gehandhaafd of de bewijslast wordt omgekeerd, noch den inspecteur kan ontslaan van de verplichting zelfstandig het door hem in afwijking van de aangifte gestelde inkomen te bewijzen;

dat, voorzoover belanghebbende met zijn stelling, dat de inspecteur het inkomen, waarnaar de aanslag is berekend, zelfstandig zal hebben te bewijzen, mocht bedoelen, dat de Raad den aanslag, zooals die is opgelegd, alleen dan zal kunnen handhaven, indien uit de door den inspecteur verschaftte gegevens de onomstootelijke conclusie kan worden getrokken, dat belanghebbendes inkomen op f. 5000,-- moet worden gesteld, hij een onjuiste voorstelling heeft van den aard van de voor den Raad van Beroep te voeren procedure;

dat immers, zooals ook bij de procedure voor den burgerlijken rechter, ook hier de bewijslast nooit uitsluitend op een der partijen drukt, doch partijen gezamenlijk den rechter de voor de beslechting van het haar verdeeld houdende geschil benodigde gegevens moeten verschaffen, in een verhouding, die in elk geval door een redelijke verdeling van den bewijslast wordt bepaald;

dat volgens 's Raads oordeel in het onderhavige geval de inspecteur voldoende gegevens heeft verschaft om grond te geven voor het voorloopig oordeel,

dat belanghebbende inkomsten uit andere niet aangegeven bronnen van inkomen dan zijn beroep van moet hebben genoten;

dat immers, afgezien van bijzondere omstandigheden, onaannemelijk is, dat van een inkomen van f. 1723,80, dat belanghebbende naar hij stelt in 1930 als acteur heeft verdiend, een automobiel kan worden aangeschaft en gehouden;

dat het op belanghebbendes weg had gelegen om hiertegenover gegevens bij te brengen, die aannemelijk hadden kunnen maken, dat in zijn geval inderdaad bijzondere omstandigheden aanwezig waren, die het aanschaffen en het houden van een automobiel, niettegenstaande dat kleine inkomen, mogelijk maakten en die daardoor aan de juistheid van dat voorlopig oordeel twijfel hadden kunnen verwekken;

dat zulk een bijzondere omstandigheid inderdaad gelegen had kunnen zijn in het door belanghebbende gestelde feit, dat de voor den aankoop van de automobiel benodigde gelden van een vriend waren geleend en het op de door den inspecteur verschaftte gegevens steunend voorlopig oordeel dan ook niet in stand had kunnen blijven, indien den Raad de juistheid van de desbetreffende stelling gebleken was;

dat echter belanghebbende den Raad de gegevens waaruit de waarheid van zijn verklaring had kunnen blijken — te weten een schriftelijke schuldbekentenis of een verklaring van den geldschieder — heeft onthouden en het den Raad zelfs onmogelijk heeft gemaakt om ten deze een zelfstandig onderzoek in te stellen, door den naam van den geldschieder opzettelijk te verzwijgen;

dat, aangezien belanghebbende door deze houding aan te nemen, in gebreke is gebleven om zijnerzijds de gegevens te verschaffen, die, naar een redelijke verdeling van den bewijslast in het onderhavige geding meebracht, door hem verschaft moesten worden, de Raad, recht doende op de door den inspecteur bijgebrachte feiten, zijn voorlopig oordeel, dat belanghebbende inkomsten heeft genoten uit een of meer andere bronnen van inkomen dan zijn beroep van acteur moet handhaven;

dat, nu het tegendeel niet gebleken is, moet worden aangenomen, dat die bron of bronnen van inkomen bij den aanvang van het onderhavige belastingjaar nog voor belanghebbende bestond of bestonden, en deze omstandigheid den Raad tot de conclusie moet leiden, dat aangezien belanghebbende de opbrengst van die bron of bronnen niet heeft aangegeven, hij de vereischte aangifte over dat jaar niet heeft gedaan, zoodat ten aanzien van den hem opgelegden aanslag artikel 80 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 toepasselijk is;

dat, aangezien den Raad niet gebleken is, dat, en nog minder in hoeverre die aanslag onjuist is, deze, ingevolge bovengenoemd artikel moet worden gehandhaafd";

Overwegende dat belanghebbende in cassatie heeft gesteld: -----

Schending, althans onjuiste toepassing van artikel 80 der wet op de Inkomstenbelasting 1914, -----

en heeft betoogd, dat letter en geest van de wet zijn geschonden door de wijze, waarop de Raad van Beroep hier komt tot de slotsom, dat terecht een aanslag naar een inkomen van f. 5000,-- is opgelegd;

Overwegende dienaangaande:

dat 's Raads uitspraak is opgebouwd op de navolgende beslissingen: -----

1 dat uit het aanschaffen en houden van een automobiel in het jaar 1930 — behoudens tegenbewijs — het vermoeden voortvloeit, dat belanghebbende inkomsten heeft genoten uit een of meer andere bronnen van inkomen boven de f. 1.723, 80, die hij als acteur zou verdiend hebben;

2 dat dit tegenbewijs niet geleverd is;

3 dat uit het feit, dat belanghebbende in 1930 nog een of meer andere bronnen van inkomen had, — behoudens tegenbewijs — het vermoeden valt te putten, dat die bron of bronnen van inkomen ook op 1 Mei 1931 nog bestond of bestonden;

4 dat het tegendeel hiervan niet gebleken is;

5 dat, eenmaal vastgesteld, dat belanghebbende op 1 Mei 1931 nog andere bronnen van inkomen had dan die, welke hij op zijn aangiftebiljet vermeldde, hij niet de volgens hoofdstuk VIII vereischte aangifte heeft gedaan, hetgeen ingevolge artikel 80 medebrengt, dat de aanslag gehandhaafd wordt, tenzij den Raad gebleken is, dat en in hoever hij onjuist is;

6 dat dit den Raad niet gebleken is;

Overwegende dat de beoordeeling van de kracht van vermoedens behoort tot de taak van den Rechter, die over de feiten oordeelt, zoodat de juistheid van de beslissingen onder 1 en 3 in cassatie niet ter toetse kan komen;

dat de onder 2, 4 en 6 vermelde beslissingen al mede van zuiver feitelijk aard zijn;

dat in de beslissing onder 5, welke van rechtskundigen aard is, artikel 80 op de vastgestelde feiten alleszins juist is toegepast;

Overwegende dat mitsdien de in het middel vervatte grief ongegrond is;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heeren Kusters, Vice-President, Van Woudenberg Hamstra, Kranenburg, Fick en Nypels, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den vijf en twintigsten October 1900 Drie en Dertig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Somer.

Somer

Kusters